

21. Liljan och örnen.

39

1. Ut - i da - lens famn I den lug - na hamn Väx - te lil - jan så fa - ger och skön,
2. Li - ten lil - je - knopp Slog sitt ö - ga opp Mot den moln - fri - a him - me - len blå.
3. Män - gen få - gel fri Flög der lätt för - bi, Mången stormvind i fjer - ran drog bort.

Skild från verldsbullrets larm, Smekt af värsol så varm, Stod hon klädd i en vår-man-tel grön.
 Mor - gon - rod - na - den brann, Daggens perla försvann, Sångar - skaran en drill hördes slå.
 Bäck - en sor - lan - de än Sjöng en sång för sin vän: "Liten lil - ja, din säll - het är kort."

4. Örnen svingar sig
 På en luftig stig,
 Fick se liljan i undangömd dal.
 "Vill du följa mig åt
 På min luftiga stråt?"
 Så ljud frestarns förföriska tal.
5. "Nej," sad' liljan, "jag
 Finner ej behag
 Att som du fara världen omkring,
 Dalen är mig så kär;
 Skapar'n stälde mig här.
 Far, du stolte, och se dig omkring!"

6. Örnen flög sin kos
Upp till alpens ros,
Men kom åter till dalen igen.
"Liten lilja, du är
Allt för skön att stå här,
Kom, jag bär dig på färden, min vän!"
7. "Tack, men jag kan ej
Lemna dalen. Nej!
Ty min skapare stälde mig här.
Ingen skönhet så stor
Fins på jorden, jag tror,
Som den dalen, min skapare klä'r."
8. Örnen fjerran drog
Och åt liljan log:
"En gång skall du mig följa till slut.
Nästa morgon, som gryr,
Kosan till dig jag styr,
Det jag täljer skall mana dig ut."
9. Dagen inne var,
Solen lyste klar.
Örnen talte till liljan så väl
Om den skönhet och glans,
Som i verldsvimlet fans,
Och vår lilja blef frestarens träl.
10. Skapar'n glömdes bort.
Upp till kullen blott
Fördes liljan, och färden gick fort.
Men den färden var nog,
Liten lilja hon dog:
Ty mot skaparens vilja hon gjort.
11. Du, som hört min sång,
Må du ej en gång
Blifva fänge i frestarens 'garn!
Må du bli på den plats
Du af Herren har satts,
Var du ett af hans lydigas barn!